

Όνειρευόμενος τόν ἑαυτό του ἀρχισερβιτόρο στήν Ἀμερική,
 Πλέοντας μέσα σέ μιᾶς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας σιωπῆ
 Ἀνάμεσα σέ δοχεῖα τοῦ πάγου, ψυχρές πετσέτες.
 Αὐτές οἱ μικρές σφαῖρες φωτός εἶναι γλυκιές σά ροδάκινα.
 Μαζί μ' ἀνάπηρους καί σαχλές γυναῖκες, φιλικά,

Τό γυμνό φεγγάρι κατευνάζουν.
 Μέ ψυχῆ καλόγριας καίνε πρὸς τόν οὐρανό καί ποτέ δέν παντρεύονται.
 Σέ εἴκοσι χρόνια θά 'μαι ξεπεσμένη
 Σάν αὐτούς τούς ἀφημένους στά ρεύματα καζαμίες.

Παρατηρῶ τὰ χυμένα τους δάκρυα νά σκοτεινιάζουν καί νά θαμπώνουν σάν πέρλες.
 Πῶς θά πῶ ὀτιδήποτε
 Σ' αὐτό τό μωρό πού εἶναι ἀκόμη σέ μιᾶς γέννας νάρκη;
 Ἀπόψε, τό μαλακό φῶς τήν ἀγκαλιάζει σά σάλι,
 Οἱ σκιές καμπουριάζουν σάν καλεσμένοι σέ βάρφιση.

ΜΙΚΡΕΣ ΩΡΕΣ

Ἄδεια, ἀντηχῶ ὡς τόν ἐλάχιστο βηματισμό,
 Μουσεῖο δίχως ἀγάλματα, λαμπρό μέ κολῶνες, προστεγάσματα, ροτόντες.
 Μέσ στήν αὐλή μου ἔνα συντριβάνι πηδᾶ καί βυθίζεται πίσω στόν ἑαυτό του,
 Μέ καρδιά καλόγριας καί κλειστό στόν κόσμο. Μαρμάρινοι κρίνοι
 Ἐκπνέουν τή χλομάδα τους σάν ἄρωμα.

Φαντάζομαι τόν ἑαυτό μου μ' ἓνα σπουδαῖο κοινό,
 Μητέρα μιᾶς λευκῆς Νίκης καί μερικῶν μ' ἄδεια μάτια Ἀπόλλωνων.
 Ἀντί γι' αὐτό, οἱ νεκροί μέ πληγώνουν μέ φροντίδες, καί τίποτα δέν μπορεῖ νά συμβεῖ.
 Τό φεγγάρι ἀκουμπᾶ ἓνα χέρι στό μέτωπό μου,
 Μ' ἀνέκφραστο πρόσωπο καί σιωπηλό σάν νοσοκόμα.

ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ

Ἐπάρχει αὐτός ὁ λευκός τοῖχος, πού ἀπό πάνω του ὁ οὐρανός δημιουργεῖ τόν ἑαυτό του-
 Ἄπειρος, ἄφθαρτος, πέρα γιά πέρα ἀνέγγιχτος.
 Ἄγγελοι κολυμπᾶνε μέσα του, καί τ' ἄστρα, ἀδιάφορα ἐπίσης.
 Εἶναι τό μέντιούμ μου.
 Ὁ ἥλιος διαλύεται πάνω σ' αὐτόν τόν τοῖχο, αἰμορραγώντας τά φῶτα του.

Ἐνας γκρί τοῖχος τώρα, γδαρμένος καί ματωμένος.
 Δέν ὑπάρχει κανένας δρόμος πέρ' ἀπ' τή σκέψη;
 Βήματα στήν πλάτη μου σπειρώνονται μέσα σ' ἓνα πηγάδι.
 Δέν ὑπάρχουν δέντρα οὔτε πουλιά σ' αὐτόν τόν κόσμο,
 Ἐπάρχει μόνο μιά κακοκεφιά.

Αὐτός ὁ κόκκινος τοῖχος συσπᾶται συνέχεια:
 Μιά κόκκινη γροθιά, ἀνοίγοντας καί κλείνοντας,